

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Optabilius esse, vt in hac vita secemur, & vramur, quàm in altera,
exe[m]plo sancti senis, & minimè sancti epulonis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

non cedere. His ille aliud nihil respondebat; quàm ut diceret: *Orate, pro me, Patres, ne interior homo hydropicus fiat. Ego enim, ut in hac infirmitate diutiùs durem, Deum oro.* Hunc ergo eundem Abbatem, cum audiuiisset Hierosolymitanus Archiepiscopus Eustochius adeò vehementer morbo afflictum, constituit ei suppeditare, quidquid vel medicorum ars, vel imbecillitas corporis exigere. Myrogenes autem (hoc enim seni nomen erat) omnia repudiavit, hoc solum ab Archiepiscopo petens: *Ora pro me, Pater, ut liberer ab eterno cruciatu.* Maluit nimirum hydropicus, in aquis, quod deliquisset eluere, quàm exurendum in æternos ignes referuare. Scilicet, *dum iudicamur, à Domino corripimur, ut non cum hoc Mundo damnemur.* Quod qui prospectum habet, bene fert infestus casus, neque vllum *Fortuna* crimen accusat; sed etiam ultro optat & inuitat, in hac vita, miser esse, ne sit in altera.

1. Cor. 11. 32

V I.
Histor. Tri.
part. 1. 8. c. 1.

Circa Mareotem degebat Stephanus; integra continentia Monachus, ad sexaginta annos, in omni virtutum palæstra exercitissimus, Antonio quoque Magno de præstanti pietate notus. Erant in eo multa singularem laudem merentia. Fuit enim ille vir, non solum ex optimo more, & sanctissima disciplina, sed etiam cum foris clarus, tum domi admirandus, neque rebus externis magis laudandus, quàm facinoribus domesticis. Foris inter asperos mansuetus, inter ignorantes sapiens, alloquio suavis, sermone utilis; mirè callens ærumnosorum animos consolari, atque, in ipso luctu, excitare ad alacritatem. Sed domi ipse haud indiligentiùs exercebat, quod foris alios docuerat. Tantus erat amator crucis, ut, si ipsa bona *Fortuna* venisset, non intromississet. Ergo habuit, quod petijt. Nam in morbum iniectus est, eumque profus incurabilem. Quem tamen adeò non curabat, ut, dum medici membra eius putrescentia secarent, ille (quasi de alieno corio ageretur, neque cruciatu ad se pertineret) manibus opus faceret, ac folia palmarum plecteret: cumque morbus in summo incremento esset, etiam circumstantibus conabatur persuadere, ut de eiusmodi rebus non dolerent, neque aliud solliciti, nisi de bono vitæ fine, cogitarent. *Deus, inquit, quæ fecit, cuncta vilia sunt. Ego autem noui, huiusmodi morbos, propter peccata, accidere. Et melius est, hinc pœnas soluere, quàm, post mortem, perpetua supplicia sustinere.* Eiusdem sententiæ fuit S. Chrysostomus, qui ita loquitur: *Magnum bonum est, luere peccata, in hac vita, Etenim diues ille, nihil graue hinc*
rece-

S. Chrysoft.
homil. 6. ad
pop.

recepit, & propterea illic torquebatur, & quod hoc esset in causa, ne vlla
 ibi frueretur consolatione. Audi, quid dicat Abraham: Fili, recepisti
 bona, in vita tua, itaq; nunc dolore patere. Quod autem Lazaro bo-
 na data sint, quia hic, cum virtute, infinitas passus molestias fuerit, Pa-
 triarcham & hoc dicentem audi. Cum enim dixisset diuiti: *Recepisti
 bona, intulit: & Lazarus mala, & propterea consolatur.* Terribilis sen-
 tentia, & quæ meritò suspectam faciat omnem Mundi prosperi-
 tatem. Tamen enim causa damnationis non sit, omnis vitæ huius
 delectatio, sed peccata, signum tamen est futuræ damnationis, se-
 culi istius prosperitas. Siquidem non indicat Deus bis in idipsum.
 Quos ergo, hic, remunerat, alibi punit; & quos hic punit, ijs ali-
 bi præmia largitur. Nemo enim adeò malus est, vt non faciat ali-
 quid subinde boni, ob quod à Deo mercedem accipit; nemo adeò
 bonus, vt non aliquando admittat peccatum veniale saltem. Re-
 cepit ergo infeliciter epulo in hac vita; fortunatè Lazarus in altera,
 quidquid vterq; boni vnquam gessit: *recepit Lazarus in hac. Epulo
 in altera, quidquid mali admisit.* Vtrius fuit optabilior conditio?
 Optimè hanc quæstionem decidit D. Augustin. in illa verba. *Deus
 tu propitius fuisti eis, & ulciscens in omnes adinventiones eorū, ait enim:
 Non solum donans peccata, sed etiam vindicans, propitius fuisti. Videte,
 fratres, quid hic commendauit, aduertite. Illi Deus irascitur, quem pec-
 cantem non flagellat. Nam cui verè propitius est, non solum donat peccata,
 ne noceant ad futurum seculum, sed etiam castigat, ne peccare delectet.*

Atque inde se exerit quartum male Fortune remedium, vt
 sciamus, Deum, instar aurigæ equum exorbitantem scuticæ habe-
 nis, in via retinentis, homines in officio continere, Fortune flagel-
 lis. Quem alium in finem Deus minatur præuaricatoribus famem
 aliâque mala dicens: *Caute, ne fortè decipiatur cor vestrum, & rece-
 datis à Domino, seruiatisq; dys alienis, & adoretis eos: iratusq; Domi-
 nus claudat cælum, & pluuia descendant, nec terra det germen suum,
 pereatisq; velociter de terra optima, quam Dominus daturus est vobis?*
 Testis huius remedij est Catharina Aragonia, quæ ab Henrico VIII,
 Anglorum rege, vt Annæ Bolenzæ pellici locus daretur, indignissi-
 mis modis repudiata, insigniter ostendit, *probitatē, industriam, cete-
 rasq; bonas artes, neq; dare, neq; eripere cuiquam fortunam posse.* Quip-
 pe incredibili constantia animi, inconstantiam Fortune, casumque
 acerbissimum tulit. Tantæ patientiæ radix fuit, quod sciret, Deum
 cuiuscemodi ærumnis, tanquam fræno vti, quo homines reguntur.

S. Augustin.
 in Psal. 98. 8.

VII.

Deut. II. 16.

Nicol. San-
 derus l. r. de
 Schismate
 Anglicano.
 & Surius An
 no 1535.